

[Rasting.]

eller ikke tilladt den højtærede minister at konferere med kommissionen, hvor stærkt han har handlet under indtryk af tidens pres; men at han skulle have begået noget parlamentarisk forkert, hvad jeg har en fornemmelse af at det ærede medlem hr. Bomholt gerne vil ind på, det kan jeg slet ikke acceptere. Som jeg sagde i mine første bemærkninger, forekommer det mig, at denne kritik skyder over målet og var en anden sag værdig.

(Kort bemærkning).

Bomholt: Jeg er formand for en regeringskommission, nemlig ungdomsskolekommissionen under undervisningsministeriet. Nu hører jeg gennem det ærede medlem hr. Rasting, at denne kommission ikke har lov til at søge oplysninger hos trediemand, men er forpligtet til at give oplysning til trediemand, nemlig ministeren. Det er en ganske besynderlig jura, som jeg tror det ærede medlem i sin fritid skulle studere lidt nærmere. Jeg mener, der er handlet parlamentarisk ukorrekt her. Jeg har været formand for et underudvalg i den pågældende kommission, men det kunde naturligvis ikke falde mig ind at aflevere materiale herfra til ministeren eller nogen offentlig myndighed, medmindre jeg havde gjort plenum opmærksom på det. Overfor de mennesker, som i henhold til kommissoriet var trådt sammen for at træffe bestemmelse, måtte jeg naturligvis afgive en redegørelse. Så havde alting formet sig organisk. Det er ikke sket i dette tilfælde.

(Kort bemærkning).

Rasting: Jeg vil anmode det ærede medlem hr. Bomholt om at læse grundlovens § 45, hvor det om de parlamentariske kommissioner udtrykkelig siges, at de er berettiget til at fordre oplysninger såvel af offentlige myndigheder som af private borgere. Hvorfor står den udtalelse i grundlovens § 45? Den står der, fordi noget tilsvarende ikke gælder om almindelige regeringskommissioner. Jeg kan udenad citere for de ærede medlemmer det sted i anden del af professor Berlins statsforfatningsret, hvor dette spørgsmål behandles, uden dog at kunne huske hvilken side. Der står, at i princippet er et regeringsudvalg og en regeringskommission henvist til at få oplysninger hos regeringen. Det er derfor ganske givet, at der er et ganske anderledes intimt forhold mellem regeringen og regeringskommissioner end mellem rege-

ringen og parlamentariske kommissioner. Heraf følger også, at hvis ministeren søger kommissionens formand og udbeder sig oplysninger og bemyndigelse til at bruge disse i rigsdagen, er han i sin gode ret til at gøre det.

(Kort bemærkning).

Bomholt: Hvis den højtærede minister udbeder sig oplysninger af et underudvalgs formand, vil et underudvalgs formand have som sin første og naturlige pligt at anmode om at få plenum indkaldt for at give en redegørelse for det, han kunne ønske at foretage sig, således at plenum ikke holdes i uvidenhed om det, som underudvalget foretager sig. Det, der er tale om her, er, at plenum er holdt i uvidenhed om, hvad underudvalget har foretaget sig. Den skete distinktion tror jeg oprigtigt ikke vil holde overfor en eneste regeringskommission, hvori jeg har haft den ære at arbejde.

(Kort bemærkning).

Rasting: Min korte bemærkning skal indskrænke sig til at gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at ingen af de videnskabsmænd, som er medlemmer af videnskabskommissionen, i ringeste grad har følt sig krænket over ministerens fremgangsmåde.

(Kort bemærkning).

Bomholt: Til det ærede medlem, der har tilegnet sig en ganske pudsig amerikansk diktion, vil jeg sige, at den sidste historie var af en ganske anden karakter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Bomholt: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om den ved lov nr. 230 af 27. maj 1950 om ændring i lov om tipning af 9. juni 1948 oprettede studiefonds forvaltning og virksomhed.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3713; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2001).